5 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА

ИИСУС ХРИСТОС И САМАРЯНКАТА

И тъй, дохожда в самарийския град, наричан Сихар, близо до землището, което Иаков бе дал на сина си Иосифа. Там беше Иаковоият извор. Уморен прочее от път, Иисус седеше си тъй при извора. Часът беше около шестия. Дохожда една жена от Самария да си начерпи вода. Иисус й казва: дай Ми да пия. Защото учениците Му бяха отишли в града да купят храна. Жената самарянка Му казва: как Ти, бидейки иудеин, искаш да пиеш от мене, която съм жена самарянка? (Защото иудеите нямат сношение със самаряните.) Иисус й отговори и рече: да би знаяла дара Божий и кой е Оня, Който ти казва: дай Ми да пия, ти сама би изпросила от Него, и Той би ти дал вода жива. Жената Му казва: господине, ни почерпало имаш, по и кладенецът е дълбок: отде тогава имаш живата вода? Нима Ти си по-голям от отца ни Иакова, който ни даде тоя кладенец, и сам той от него е пил, и синовете му, и добитъкът му? Иисус й отговори и рече: всякой, който пие от тая вода, пак ще ожаднее; а който пие от водата, която Аз ще му дам, той вовеки няма да ожаднее; но водата, която му дам, ще стане в него извор с вода, която тече в живот вечен. Казва Му жената: господине, дай ми тая вода, за да не ожаднявам и да не дохождам тук да вадя. Иисус й казва: иди повикай мъжа си и дойди тука. Отговори жената и рече: нямам мъж. Иисус й казва: добре каза, че мъж нямаш; защото петима мъже си имала, и тоя, когото сега имаш, не ти е мъж; това право си каза. Казва Му жената: господине, виждам, че Ти си пророк. Нашите бащи се покланяха в тая планина, а вие казвате, че в Иерусалим е мястото, дето трябва да се покланяме. Иисус й казва: жено, повярвай Ми, че настъпва час, когато нито в тая планина, нито Иерусалим ще се поклоните на Отца. Вие се кланяте на това, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем, защото спасението е от иудеите. Но иде час, и дошъл е вече, когато истинските поклонници ще се поклонят на Отца с дух и с истина, защото Отец иска такива да бъдат, които Му се покланят. Бог е дух: и тия, които Му се покланят, трябва да се покланят с дух и с истина. Казва Му жената: зная, че ще дойде Месия, наричан Христос; когато Той дойде, всичко ще ни възвести. Иисус й казва: Аз съм, Който говоря с тебе. В това време дойдоха учениците Му и се почудиха, задето Той се разговаря с жена; ала ни един не рече: какво искаш, или какво приказваш с нея? Тогава жената остави стомната си и отиде в града и казва на човеците: дойдете и вижте един човек, който ми каза всичко, що съм направила: да не би Той да е Христос? Тогава те излязоха из града и идеха към Него. Между това учениците Го молеха, казвайки: Рави, яж! Но Той им рече: Аз имам храна да ям, която вие не знаете. Поради това учениците думаха помежду си: да не би някой да Му е донесъл да яде? Иисус им казва: Моята храна е да изпълнявам волята на Оногова, Който Ме е пратил, и да извърша Неговото дело. Не вие ли казвате, че още четири месеца, и жетва ще дойде? Аз пък ви казвам: подигнете си очите и погледнете нивите, че са побелели и

узрели за жетва. Вече и жетварят получава награда и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно сеячът и жетварят. Защото в тоя случай права си е думата: един сее, а друг жъне. Аз ви проводих да жънете онова, за което вие не сте се трудили; други се трудиха, а вие влязохте в техния труд. И много самаряни от оня град повярваха в Него по думите на жената, която свидетелствуваше: каза ми всичко, що съм сторила. Затова, когато самаряните дойдоха при Него, молиха Го да постои при тях; и Той престоя там два дена. И още по-много народ повярва поради словото Му. А на жената думаха: ние вярваме не вече поради твоето казване; защото сами чухме и знаем, че Този наистина е Спасителят на света, Христос.

(Йоан 4:5-42)

Образът на жената самарянка от днешния евангелски откъс е действително впечатляващ. Сяда като ученичка и слуша внимателно отговорите, които Господ дава на многото й въпроси.

Това обстоятелство ни напомня друго подобно от Евангелието – с Мария, която седи в нозете на Христос, и Марта, която се оплаква. Тогава Иисус Христос намерил удобен случай да изтъкне предаността на Мария към Неговото учение.

Разговорът на Христос със самарянката е най-пространният, който се е запазил в Новия Завет. Безспорно има случаи, когато Господ поучавал часове наред и слушателите Му прегладнели. Както в пустото място, където се наложило да ги нахрани с пет хляба и две риби.

В днешното евангелско четиво разговорът има строго личен характер. Христовите ученици нудоумяват как Той говори с човек от друг народ и при това жена. Господ обаче подчерта това, което е безспорна истина, т.е. вярата, стремежът да научат нещо ново и привързаността на жените.

Не са нужни много усилия, братя, за да се убеди човек, че жените първи тичат и пълнят храмовете по празниците, жените прибягват до духовниците, за да се избавят от тиранията на беса, жените протягат ухото си, за да слушат словото Божие и да го спазват. Не че и мъжете нямат същото поведение. Обаче жените са особено чувствителни и за живота, и за смъртта. Те самите зачеват живота и желаят това, което раждат, да живее вечно. Затова и винаги търсят извора на живота.

Жените християнки знаят, че извор на живота е пресветата Майка Богородица, която ражда Богочовека Иисус Христос от Светия Дух, и имат непоклатима вяра, че Богочовекът възкресява от гроба всички хора, както Сам Той възкръсна. Тази велика истина първи разгласили жените-мироносици и оттогава всички вярващи християнки имат същата убеденост.

Вярата във възкръсналия Христос се храни, пуска корени и дава плод от тялото и кръвта Господни, братя, затова и непрестанно ви приканвам да се причастявате. За да осъзнаете, че живеете в богочовешкото тяло на Господ и че Сам Господ със силата на Светия Дух живее във вашето тяло.

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“

5 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ – ПРЕП. МАРИЯ ЕГИПЕТСКА

КОЯ Е СЛАВАТА НА ГОСПОД

Когато бяха на път, възлизайки за Иерусалим, Иисус вървеше пред тях, а те бяха смаяни; следвайки подире Му, бояха се. И като повика пак дванадесетте, Той почна да им говори, какво ще стане с Него: ето, възлизаме за Иерусалим, и Син Човеческий ще бъде предаден на първосвещениците и книжниците; и ще се поругаят над Него, и ще Го бичуват, и ще Го оплюят, и ще Го убият; и на третия ден ще възкръсне. Тогава се приближиха до Него Зеведеевите синове, Иаков и Иоан и рекоха: Учителю, желаем да ни сториш, каквото поискаме. Той ги попита: какво искате да ви сторя? Те Му рекоха: дай ни да седнем при Тебе, един отдясно, а друг отляво, в славата Ти. Но Иисус им рече: не знаете, какво искате. Можете ли да пиете чашата, която Аз пия, и да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам? Те отговориха: можем. А Иисус им каза: чашата, която Аз пия, ще пиете, и с кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите; но да дам да се седне Мене отдясно и отляво, не зависи от Мене; сядането е на ония, за които е приготвено. И десетте, като чуха, почнаха да негодуват за Иакова и Иоана. А Иисус, като ги повика, рече им: знаете, че ония, които се смятат за князе на народите, господаруват над тях, и велможите им властвуват върху тях. Но между вас няма да бъде тъй: който иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга; и който иска между вас да бъде пръв, нека бъде на всички роб. Защото и Син Човеческий не дойде, за да Му служат, а да послужи и даде душата Си откуп за мнозина.

(Марк 10:32-45)

В днешния евангелски откъс, братя, контрастът между Иисус Христос и Неговите ученици е страшен! Христос за трети път предсказва ужасните Си страдания. Предупреждава Своите ученици, че ще претърпи крайно унижение, пълно отхвърляне, което завършва с кръстна смърт. Но, разбира се, на третия ден ще възкръсне от мъртвите.

Зеведеевите синове Яков и Йоан направили скок и стигнали в края на събитията. Подминали осъждането на смърт, подигравките, плесниците, позора, кръстната смърт. И всичко, което им предизвестил Господ, задържали славата. Мотивът им обаче бил суетната слава. Понеже славното възкресение на Господ, победата над тлението и развалата не идва от самосебе си. Резултат е от победата над смъртта, която Богочовекът доброволно приел на кръста за греховете на света.

Изкуплението и славата на възкресението се осъществяват чрез кръста. Чрез смъртта Богочовекът ни води към живота, сред мрака на ада ни облива с възкресната незалязваща светлина.

Трудно е да проумеем тези неща, братя! Учениците – Зеведеевите синове, които преди страданията искали почетни места в Царството Божие, и другите, които се страхували и криели, когато Иисус Христос бил разпнат и погребан – след възкресението разбрали коя е славата на Господ. Понесли кръста на Господ като свидетелство за вяра и любов.

Оттогава изкупителното Христово дело постоянно дава плод. Храни се и се напоява от неизчерпаемата Христова любов, която беше проявена с въчеловечването и почитаемите Му страдания, но и от свидетелството и мъченичеството на Божиите светци, които дават в живота ни критерия за действителната слава.

Нужна е вяра, братя, смирение и безмерна любов, за да осъзнаем истината, която ни предлага Христос. И още повече във време, когато суетната слава, временното обществено удостояване и високомерието на властта показват себелюбиви образци на слава.

Който обича Бога и понася тежестта на доброто свидетелство с делата си в обществото, той вкусва славата, която побеждава смъртта и свети с неугасваща светлина.

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“

---

4 НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

КАКВОТО ПОСЕЕМ, ТОВА И ЩЕ ПОЖЪНЕМ

Излезе сеяч да сее семе; и когато сееше, едни зърна паднаха край пътя и бяха потъпкани, и птиците небесни ги изкълваха; а други паднаха на камък и, като поникнаха, изсъхнаха, защото нямаха влага; други пък паднаха между тръни; и израснаха тръните заедно със зърната и ги заглушиха; а други паднаха на добра земя и, като изникнаха, дадоха плод стократен. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша!А учениците Му Го попитаха и рекоха: какво значи тая притча?
Той отговори: вам е дадено да знаете тайните на царството Божие, а на другите се говори с притчи, та, като гледат, да не виждат и, като слушат, да не разбират. Тая притча значи: семето е словото Божие; а това, що падна край пътя, са ония, които слушат; но отсетне дохожда при тях дяволът и грабва словото от сърцето им, за да не повярват и се спасят; а това, що падна на камък, са ония, които, кога чуят словото, с радост го приемат, ала нямат корен и временно вярват, а във време на изкушение отстъпват; а това, що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод; а това, що падна на добра земя, са ония, които, като чуят словото, пазят го в добро и чисто сърце и принасят плод с търпение. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша!

(Лука 8:5-15)

Всеки човек, всеки един от нас, е сеяч на нивата на живота. Всяка наша дума, всяка наша постъпка, всяко наше дело е семе, което ние волно или неволно пръскаме около себе си и което рано или късно дава своите добри или лоши плодове.

Първите, и затова най-отговорните, сеячи са родителите.

Няма по-благодатна почва за сеитба от чистите и невинни детски души. Децата заедно с майчиното мляко всмукват всичко, което изпълва семейната атмосфера. Те улавят с фотографическа точност всеки поглед, всеки жест и стъпка, всяка дума и движение на своите родители. Това именно са най-важните семена, които падат в детски души, и, давайки своите плодове в различно време и в различна възраст, оформят и изграждат човешката личност. Защото чертите на човешкия характер се коренят в детството и юношеството – те са едни или други в зависимост от това, какво е посято в душата на човека в тази най-важна възраст.

Вторите поред сеячи в човешкия живот са учителите и свещениците. Когато дойдоха на власт, комунистическите управници побързаха да унищожат плодоносните традиции на българското образование и го превърнаха в безогледно и безсъвестно копиране на съветския модел. Вместо семената на християнската нравственост, на добротата, човеколюбието и кротостта в детските души упорито и последователно започнаха да насаждат плевелите на злото, на агресивността, лъжата и жестокостта.

Днес тези плевели избуяват гъсти, високи, жилави и давят, задушават крехките стъбълца на доброто и човечността, останали като по чудо живи в гъсталака на покварата. В тези години на духовен мрак и насилствено безбожие учителите задължително бяха впрегнати в тази сатанинска сеитба. А свещениците не само бяха пропъдени от училището, но и от църковния амвон нямаха право да проповядват редовно и свободно. А нали те, учителите, са умът, а свещениците -съвестта на народа. Тяхната задружна сеитба роди и създаде епохата на националното ни Възраждане, ознаменувано с църковна и политическа свобода…

Сега имаме църковна свобода, ала Църквата ни, умишлено разделена, е тежко болна. Имаме също политическа, но нямаме духовна свобода. Защото семената на злото, посети в душите по времето на детството и юношеството, продължават да ни тровят с горчивите си плодове и ние повече или по-малко оставаме роби на злото, пуснало дълбоки корени в нас.

България се нуждае от ново Възраждане. Кой ще посее благодатните му семена, ако не родителите, учителите и свещениците?

Слава Богу, след дълго лутане и съпротива в училищата, макар и експериментално, се въвежда обучение по религия. Хиляди млади сеячи на благовестието ще хвърлят първите семена на доброто в нежната и рохкава почва на детската душа. Отговорността им е огромна. Защото ако са невнимателни и груби, немарливи и двулични, те така ще отъпчат духовната нива, че после никакви добри семена няма да поникнат в нея.

Дано Бог да благослови труда им, да им даде благодатни сили и вдъхновение, та да посеят добри семена. И дано тези семена паднат не на път, не на камък или между тръни, а на добра земя, та да поникнат здрави и силни и да дадат плод стократен (Лука 8:5-8).

Автор: Свещ. Ал. Лашков
Източник:Пътят към храма – част1
http://alashkov.wordpress.com/пътят-към-храма/пътят-към-храма-1/

---

3 НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

ИИСУС ХРИСТОС ВЪЗКРЕСЯВА СИНА НА НАИНСКАТА ВДОВИЦА

На другия ден Иисус отиваше в града, наречен Наин; и с Него вървяха мнозина от учениците Му и много народ. А когато се приближи до градските врата, ето, изнасяха мъртвец, едничък син на майка си, а тя беше вдовица; и много народ вървеше с нея от града. Като я видя Господ, смиля се над нея и рече и: не плачи. И като се приближи, допря се до носилото; носачите се спряха, и Той рече: момко, тебе думам, стани! Мъртвецът, като се подигна, седна и почна да говори; и Иисус го предаде на майка му. И страх обвзе всички, и славеха Бога и казваха: велик пророк се издигна между нас, и Бог посети Своя народ.

(Лука 7:11-16)

В днешния евангелски откъс Иисус Христос възкресява сина на една вдовица от гр. Наин. Както идвал към града видял погребалното шествие, съжалил вдовицата и и казал: „Жено не плачи”.

Разбира се, плачът е нещо естествено в такива моменти. Същото се случва на всички

погребални служби. Обикновено, когато пеем несравнимата погребална служба плачът спира, успокоява се.

Ние християните не се сбогуваме с нашите мъртъвци без надежда. Обръщате ли внимание какво повтаряме постоянно и на погребенията, и на поменките?

„Вечна му памет!" и „Бог да го прости!". Едното означава, че паметта се отваря за вечността, а другото, че мястото, където бива посрещан вярващият християнин, не е сътворената и тленна земя, но възкръсналото тяло на Богочовека Христос. Същото място, „страната на живите", където се намират възкръсналите светци и мъченици.

Когато Господ вижда вдовицата, и казва състрадателно: „Не, плачи!" Евангелист Лука ни уверява, че тези думи не са били една обикновена утеха, а събитие. Защото Христос възкреси детето и и го предаде живо.

Възкресението на това прескъпо за вдовицата дете, както по-късно и на Лазар, са предобраз и уверение за всеобщото възкресение на мъртвите.

Смъртта, която е обща за всички хора без изключение, се превръща във всеобщо възкресение! Всички ще възкръснат, братя, за да участват в Господнята радост или да останат далеч от нея. Това зависи от човека и от избора, който е направил във времето, прекарано на земята. Зависи от степента на любовта и почитта към Бог и от любовта и прошката към ближния.

Забележителни са традициите ни, свързани с погребаните наши близки. На третия ден, на деветия, на четиредесетия, на шестия месец, на една година, но и когато ходим на гробовете пеем трисагий и постоянно повтаряме за любимите ни хора: „Вечна му памет!", „Бог да го прости!".

Паметта работи живително движена от любовта. И „мъртвите в Христа" възкръсват заедно с възкръсналият Господ.

Автор: Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш
Източник: Как ще повярват, ако не чуят?

---

3 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ–СВ. КРЪСТОПОКЛОННА

КРЪСТЪТ НА ИСТИНСКИЯ УЧЕНИК

И като повика народа с учениците Си, рече им: който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, за вземе кръста си и Ме последва. Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси. Защото каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а повреди на душата си? Или какъв откуп ще даде човек за душата си? Защото, който се срами от Мене и думите Ми в тоя прелюбодеен и грешен род, и Син Човечески ще се срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светите Ангели. И рече им: истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила.

(Марк 8:34-9:1)

В третата неделя от поста Църквата подчертано ни представя кръста Господен и ни приканва да му се поклоним. По този начин постепенно ни въвежда в тайната на изкуплението на човека, която ще празнуваме в пресветлата нощ на възкресението Господне.

Изкупуване, братя, означава освобождаване от оковите на смъртта, от оковите на злия дух и тлението. Смъртта е унищожена от кръстната смърт на Богочовека. И робуването на дявола е премахнато с покаянието на човека. Кръстът Господен изразява болката, крайното унижение, но и неописуемата любов, която води до възкресението на мъртвите.

Които следват стъпките на нашия Господ, се разпъват и възкръсват заедно с Него. Това означава, че по своя воля отхвърлят тленното, суетното и излишното. Покайват се, обръщат се, преобразяват се. Доскоро себелюбиви, егоцентрични и грабители, сега те разперват криле, за да срещнат другия. Другият е близкият, ближният, приятелят, най-малкият брат Господен.

Това е кръстът! Който се разпъва с Господ, изоставя егоцентричната мания и се отваря към събрата за тревогите и проблемите му. Съчувства му в страданията и болката. Такава житейска позиция се нарича святост. Светецът е свободен от робството на необходимостта и тлението. Той е свободен за благодатта, той е боголюбив и братолюбив. Свобода и святост ще рече с две думи: срещане на човека с човека и с Бога.

Бог е изключително свят. Постоянно върви напред да срещне измъчената изгубена овца, да я вдигне на раменете Си и така да изпита наслада и ликуване, но никога тежест, никога негодувание, никога недоволство!

Подчертавали сме го и друг път, братя. Не човек служи на Бога, но Бог служи на човека. От Бог Той стана човек, от Господар на творението – подсъдим и осъден на кръстна смърт. На кръста Той претърпя върховно презрение за спасението на човеците.

Днес се покланяме на символа на Божията любов и възпоменаваме ужасната мъка от страданията и неизказаната радост от Възкресението.

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“

---

2 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

ПРИЗОВАВАНЕТО НА ПЪРВИТЕ УЧЕНИЦИ

И като вървеше покрай Галилейско море, видя двама братя, Симона, наричан Петър, и брата му Андрея, да хвърлят мрежа в морето, понеже бяха рибари; и казва им: вървете след Мене, и Аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите, и тръгнаха след Него. Оттам като отиде по-нататък, видя други двама братя, Иакова Зеведеева и брата му Иоана, в кораб със Заведея, баща им, които кърпеха мрежите си, и ги повика. Те веднага оставиха кораба и баща си и тръгнаха след Него. И ходеше Иисус по цяла Галилея, като поучаваше в синагогите им, проповядваше Евангелието на царството и изцеряваше всяка болест и всяка немощ у народа.

(Мат. 4:18-23)

В днешното евангелско четиво, братя, Иисус Христос призовава първите Си ученици – Симон, наричан Петър, и Андрей. Онова, което е особено характерно в това призоваване, е, че учениците се отзовават веднага и изоставят родините, и работата си. Тази тяхна постъпка има пряка връзка с онова, което поръчва Христос и което именно чухме миналата неделя, когато празнувахме паметта на всички светии: „Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене“

(Мат. 10:37).

Явно е, че любовта към Иисус Христос предполага радикални постъпки. Става въпрос за една изключиелна любов, безгранична и неизчерпаема, с която всеки човек се привързва към Богочовека Христос. Може би е по-добре да казваме любов, с която човек отговаря на бездънната, стигаща до жертвата на кръста Божия любов към човека.

Тази връзка на взаимна и изключителна любов на всеки човек към Младоженеца Христос може до известна степен да бъде разбрана единствено с връзката между двамата съпрузи. Още повече че и в молитвите при венчавка особено се подчертава, че всеки съпруг „ще остави баща

си и майка си и ще се прилепи към жена си, и ще бъдат двамата една плът“ (Бит. 2:24; Еф. 5:31).

Любовта прилепва човека към любимия човек. Божествената любов предава човека с душа и тяло на Бога. Животът в любовта, раздаването, разбирателството, прошката надвива всяко друго преживяване. Тази любов е духът на живота, който всеки човек има в себе си. От Бога е дадено да обичаме, да даваме, да раздаваме. И колкото повече даваме, стократно повече получаваме. А още повече – във вечния живот.

Колкото повече удовлетворяваме дълбоката си нужда да обичаме и да бъдем обичани, толкова повече съзряваме и ставаме отговорни. Призоваването идва от Самия Христос. Отговорът се предоставя на нас. В живота на нашата Църква множествата мъченици и плеядата свети мъже и жени ни показва пътя на преданост към Бога и към човека в неговата болка, нужда, радост, трудност, недоумение.

Любовта към Бога минава през нашия ближен. Изисква надскачане на завистта, злорадството, индивидуализма, осъждането, клеветата, егоизма. Безусловната любов към Бога води към непредубедена любов към ближния.

Да бъде, братя! Амин!

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“

---

2 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА

ТОМИНА НЕДЕЛЯ

А вечерта в тоя ден, първи от седмицата, когато вратата на къщата, дето се бяха събрали учениците Му, стояха заключени, поради страх от иудеите, дойде Иисус, застана посред и им казва: мир вам! И това като рече, показа им ръцете и нозете и ребрата Си. Учениците се зарадваха, като видяха Господа. А Иисус пак им рече: мир вам! Както Ме Отец прати, тъй и Аз ви пращам. И като рече това, духна и им казва: приемете Духа Светаго. На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат. А Тома, един от дванайсетте, наричан Близнак, не беше с тях, когато дохожда Иисус. Другите ученици му казваха: видяхме Господа. А той им рече: ако не видя на ръцете Му белега от гвоздеите, и не туря пръста си в раните от гвоздеите, и не туря ръката си в

ребрата Му, няма да повярвам. След осем дена учениците Му бяха пак в къщи, и Тома с тях. Дойде Иисус, когато вратата бяха заключени, застана посред тях и рече: мир вам! После казва на Тома: дай си пръста тук, и виж ръцете Ми; дай си ръката и тури в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ. Отговори Тома и Му рече: Господ мой и Бог мой! Иисус му казва: Тома, ти повярва, защото Ме видя; блажени, които не са видели, и са повярвали. И много други чудеса направи Иисус пред учениците Си, за които не е писано в тая книга. А това е написано, за да повярвате, че Иисус е Христос, Син Божий, и като вярвате, да имате живот в Неговото име.

(Йоан 20:19-31)

Христовият ученик Тома е останал известен като невярващ. Но изглежда, че историята била несправедлива към него. Защото, когато срещнал възкръсналия Господ, Тома не само Го разпознал, но и се обърнал към Него с думите: „Господ мой и Бог мой“! Иисус Христос приел почитта от ученика си, но изтъкнал, че по-блажени ще са онези, които ще повярват в Него без да са Го срещали като историческа личност. Затова и заявил: „Блажени, които не са видели и са повярвали“.

(Йоан 20:29)

След възнесението на Богочовека на небесата и изпращането на Светия Дух всички поколения вярващи християни не виждат с очите си, нито чуват с ушите си, нито докосват с ръцете си раните на Господ от гвоздеите на кръста. Ние вече Го осъзнаваме чрез вярата. Сетивните ни органи ни информират, че имаме пред себе си хляб и вино, но освещаващата Божия благодат ни уверява, че това са тялото и кръвта Господни, обожествената човешка природа на Иисус Христос.

Не става въпрос за параноя, братя, нито за умопомрачение. Сам Господ ни го удостоверява в Своето евангелие: „Който яде Моята плът и пие Моята кръв, пребъдва в Мене и Аз в него“ (Йоан 6:56). И така онези, „които не са видели и са повярвали“, не са видели историческия Иисус Христос. Но Го приемат в себе си, в своето същество, за да се освещава тленното им тяло, да се просвещава умът им, да се смекчава сърцето и да стават действителни членове на богочовешкото тяло, т.е. на Църквата.

Иисус Христос от Назарет, Христос, Който поучавал и действал в Палестина, лесно бива приеман заради Своя морал, заради учението и чудесата Си. Всички хора във всички времена без затруднение Го приемат като уникалната удивителна и неповторима историческа личност и като единствена и изключителна обществена и етична личност. Трудно обаче Го приемат като съвършен Бог, Син и Слово Божие, съначален и съвечен с Отец и Светия Дух, Който стана човек, биде разпнат на кръста, беше погребан и възкръсна за спасението на тленното и смъртно човечество.

Тази неописуема тайна на любовта на троичния Бог към човека не се изследва, не се проумява, не се описва. Или я вярваме, или я отхвърляме. Вярата обаче е проява на свободата, на ненасилваната воля и на чистото от високомерие сърце. Бог е Този, Който дава просветление, за да можем да срещаме светлината на лицето Му.

Това вече е чудото! Чудото на вярата и любовта, което се извършва от Божията благодат в историческото време и пространство. Преобразяват се вярващите християни и се предават на вярата и благодарността към троичния Бог. И животът им е свидетелство за почит към Бога, за любов към събрата и уважение към природата.

Апостол Тома видя и повярва във възкръсналия Господ, както и другите ученици по-рано бяха повярвали във възкръсналия Господ. Както ни съобщава днешният откъс от Деянията на светите апостоли, веднага след Петдесетница апостолите започнали да поучават в Соломоновия притвор и с Божията благодат лекували много болни. Идвали множество хора от градовете около Йерусалим и от по-отдалечени места, за да намерят изцеление. И учениците с Божията сила вършели чудеса, за да повярват хората в личността на Богочовека Христос. Така че с тези сетивни знаци да се уверят в голямото и непостижимо чудо: постоянното присъствие на Христос сред нас и в нас и за възможността да ставаме членове на Неговото богочовешко тяло с участието си в пречистите тайнства.

Апостол Тома от невярващ станал вярващ. И останалите апостоли от маловерни по време на страданията станали вярващи. И оттогава проповядвали „на всички народи“ историческия Христос и „възкръсналия тридневен от гроба и възнесъл се небесата“ и непрестанно присъстващ сред нас Иисус Христос.

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“

---

2 НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

ОБИЧАЙТЕ ВРАГОВЕТЕ СИ

И както искате да постъпват с вас човеците, тъй и вие постъпвайте с тях.
И ако обичате ония, които вас обичат, каква вам награда? Защото и грешниците обичат ония, които тях обичат. И ако правите добро на ония, които и вам правят добро, каква вам награда? Защото и грешниците правят същото.И ако давате заем на ония, от които се надявате да го получите назад, каква вам награда? Защото и грешниците дават заем на грешници, за да получат същото.
Но вие обичайте враговете си, и правете добро, и назаем давайте, без да очаквате нещо; и ще ви бъде наградата голяма, и ще бъдете синове на Всевишния; защото Той е благ и към неблагодарните, и към Злите. И тъй, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден

(Лука 6:31-36.)

Хората, братя, обикновено казват: „Каквото зло не желаят да ти сторят другите, не им го прави и ти”. По този начин се осигурява равновесие в обществото и често се избягват престъпления.

Иисус обаче без да се занимава с отрицателната страна на този въпрос, подчертава положителното отношение към ближния, т.е. колкото добрини очакваме да ни направят другите, същите и ние да предложим. Това житейско отношение се нарича любов, която я възпява св. ап. Павел в първо послание до Коринтяни (13 гл.).

Христос изисква от нас да го последваме и да се оприличим на Него. Така Той ни е създал: по образ и подобие Божие. Св. ап. Павел приканва християните да приличат на него, тъй като той самият пръв последва примера на Христос. „Бъдете мои подражатели, както съм и аз на Христос”. Това е реалният опит на светците, които в действителност вкусват, че „Бог е любов”.

Във всички молитви молим Бог да бъде състрадателен, дълготърпелив и многомилостив, без гняв и ярост. Ние просим от Него опрощение. Това означава да ни вмести в своята любов и милост.

Но не изискваме ли и ние същото от хората? Да ни прощават, т.е. да не претава да ни обичат и постоянно да проявяват разбиране към нас? В Господнята молитва казваме:”И прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на нашите длъжници”. Това е най-трудното! Нужна е зрялост, молитва и излизане от твоето аз, за да срещнем ближния, който също има нужда от любов, която имаме и ние.

Никой не се чувства толкова велик, че да няма нужда от друг човек. И никой не е толкова малък, че да не се нуждае другият от него!

Радост търсим, братя, сигурност, разбиране, песен, а не недоволство. Искаме другите хора да са истински и непресторени към нас, приятелски настроени с открити сърца и никога прикрити. Да познаят усилията, мъката, нашият интерес към тях! Но това означава, че трябва да изискваме и от себе си, да предлагаме всичко това на другите. „И както искате да постъпват с вас човеците, тъй и вие постъпвайте с тях” (Лука 6:31).

Автор: Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш
Източник: Как ще повярват, ако не чуят?

---

2 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ – СВ.

ГРИГОРИЙ ПАЛАМА

ИЗЦЕРЯВАНЕ НА ПАРАЛИЗИРАНИЯ В КАПЕРНАУМ

След няколко дни Той пак влезе в Капернаум; и се разчу, че е в една къща. Тозчас се събраха мнозина, тъй че и пред вратата не можеха да се поберат; и Той им проповядваше словото. И дойдоха при Него с един разслабен, когото носеха четворица, и като не можеха да се приближат до Него поради навалицата, разкриха и пробиха покрива на къщата, дето се намираше Той, и спуснаха одъра, на който лежеше разслабеният. Като видя вярата им, Иисус каза на разслабения: чедо, прощават ти се греховете. Там седяха някои от книжниците и размишляваха в сърцата си: какво тъй богохулства Тоя? Иисус, веднага като узна с духа Си, че размишляват тъй в себе си, рече им: що размишлявате това в сърцата си? Кое е по-лесно да кажа на разслабения: прощават ти се греховете ли, или да кажа: стани, вземи си одъра и ходи? Но за да знаете, че Син Човеческий има власт на земята да прощава грехове (казва на разслабения): тебе казвам: стани, вземи си одъра и върви у дама си. Той веднага стана и, като взе одъра си, излезе пред всички, тъй че всички се чудеха и славеха Бога, като казваха: никога такова нещо не сме виждали.

(Марк 2:1-12)

Впечатляваща е сцената, както я описва днешното евангелие. Парализираният не може сам да дойде при Господ, за да поиска изцеление за себе си. Народът около Христос, който слуша проповедта, образува задушаващ обръч. Тогава хората, които се грижели за парализирания, намират това умно решение, за което чухме днес. Отстраняват покрива, за да могат да преодолеят тълпата и да доведат парализирания при Господ. Били сигурни, че Господ може да го излекува, затова и никаква физическа пречка не ги спряла.

Онова, което господства в днешния откъс, е човешката болка и състраданието. Състраданието на Богочовека към човека и на хората към събратята им. Богочовекът е милостив, човеколюбив, благодетелен към целия човешки род. Където има болка, нещастие, гонение, болест, презрение, там е и нашият Христос. Там са и обикновените хора.

В Евангелието Го виждаме да е близо до човека. В радостта на сватбата в Кана Той предлага вино. В пълната скръб при погребението на прескъпото дете на Наинската вдовица предлага възкресение. На разбойника на кръста предлага прошка. Къде има безизходица и Иисус Христос не е там, за да посочи изход!?

След Своето възкресение уверява учениците Си, че ще е с нас през всички дни на живота ни (Мат. 28:20). Нашият Господ е човеколюбив и близък до нас. Но и хората, братя, доказват същото. В днешния откъс съчувстват, състрадават и търсят какъвто и да е начин, за да се излекува парализираният им приятел и близък.

Разбира се, ще кажете, че в наши дни хората все повече стават безжалостни, цинични,

безразлични към болката на другия. Това е истина, която виждаме по екраните на медиите. Но много повече са онези, които съчувстват по един или друг начин в болката на страдащите. Търсят и питат за добри лекари, подходящи лекарства и лечебни центрове. Умъчнени и покрусени бързат да помогнат. Отзовават се на много повиквания.

Може би не е явна тази страна на нашето общество, братя. Тя е мълчалива, но я има и тя върши своето добро дело. Пред болката хората се пробуждат и състрадават, колкото и да са потиснати от ежедневието и проблемите си. Скърбите и безизходиците смекчават сърцата, облекчават гнева и разгромяват индивидуализма и самоволството. Болката и нуждата водят хората да търсят благодатта и милостта Божия и за себе си, и за своите събратя.

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“

---

12 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

БОГАТСТВОТО И ВЕЧНИЯТ ЖИВОТ

И ето, един момък се доближи и Му рече: Учителю благий, какво добро да сторя, за да имам живот вечен?

А Той му отговори: защо Ме наричаш благ? Никой не е благ, освен един Бог. Но ако искаш да влезеш в живот вечен, опази заповедите.

Казва Му: кои?

А Иисус рече: не убивай, не прелюбодействувай, не кради, не лъжесвидетелствувай; почитай баща си и майка си; обичай ближния си като себе си.
Момъкът Му казва: всичко това съм опазил от младини; какво още ми не достига?
Иисус му рече: ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и раздай на сиромаси; и ще имаш съкровище на небето; па дойди и върви след Мене.
Като чу момъкът тая дума, отиде си натъжен, защото имаше много имот.

А Иисус рече на учениците Си: истина ви казвам, богат мъчно ще влезе в царството небесно; и още ви казвам: по-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие. Като чуха това, учениците Му твърде много се чудеха и думаха: кой тогава може да се спаси?

А Иисус, като погледна, рече им: за човеците това е невъзможно, ала за Бога всичко е

възможно.

(Мат. 19:16-26)

Богат, братя е този, който има в повече, излишък. Различни фактори го подтикват постоянно да мисли, желае и действа за излишъка. В наше време придобиването на много пари е станало правило и наложителна нужда.

Богатият човек в притчата, както и всички подобни на него през вековете, търсел онова, което е в повече. Затова и нещото в повече, различното богатство, което търсел, било основният недостиг, за да бъде в пълнота неговото съществуване. Мотивът му бил чист. Обаче се оказал незрял да следва Христос, за да се обогати с неизчерпаемото богатство на любовта и човеколюбието Му.

На въпроса на богаташа Христос отговорил ясно: *„ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и раздай на сиромаси; и ще имаш съкровище на небето; па дойди и върви след Мене."*

Богатият отказал поканата. Отказал да повери себе си на Бога и да се обогати от присъствието на Божеството. Отказа да направи точно това, което направи Бог: макар че беше богат, обедня! Отдаде цялата Си любов, за да изпълни с присъствието Си човешката природа. Стана слуга на човека, за да го направи участник в царството Си, да го направи свят, както сам Той е свят и пресвят.

Свят, братя е човекът, който служи на другите, който раздава себе си винаги и за всичко, за да послужи на болния, страдащия, гонения. Този, който следва Христос, се освобождава от високомерие, грабителски дух, лъжа, безразличие, бездушност и се изпълва с любов и милост, надежда и очакване. Става роб на другите заедно с Христос. Разпъва се заедно с Него и възкръсва с Него, и става член на вечното Му възкръснало присъствие.

Младият богаташ от притчата се натъжил, коато чул тази покана от Христос. Предпочел трупането на богатства, гонене на суета и славолюбие. Имал много имоти и се уплашил да не ги загуби. Не се доверил на Христос, за да спечели безценното и нетленно съкровище – онова, което спечелиха всички светии: Самия човеколюбив и милостив Господ.

Автор: Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш
Източник: Как ще повярват, ако не чуят?